

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

březen 2026 / ročník XXXVI

Rekonstrukce
poutního místa
Klokoty

Zasvěcení vdov

Návrat sochy Piláta
Pontského do Říma

☪ *Kristus vstal z mrtvých!*

Přejeme vám, aby světlo Vzkříšeného Pána prozářilo všechny vaše dny.

Ať vám Velikonoce přinesou novou naději, pokoj do srdce a odvahu žít radostně evangelium tam, kde zrovna jste. Jsme vděční, že můžeme kráčet společnou cestou víry.

Vaše Pastorační středisko BCB.

Obsah

Editorial	3
Prof. JUDr. Karel Malý, DrSc., Dr.h.c. mult., nekrolog	4
Velikonoční vajíčko, důležitý symbol Velikonoc	5
Klokoty vstupují do nové etapy – staňte se její součástí!	6
Unikát v české církvi: zasvěcení vdov	7
Je křesťanství asketické?	8
Ukradená socha Poncia Piláta se vrátila do Říma	9
Slovo života pro děti	10
Světový den sociální práce vzdává díky lidem, kteří stojí při druhých	12
Farní charita Protivín: klub pro děti i pomoc rodinám v těžkých chvílích	13
Zastavení s blah. Engelmarem Unzeitigem	14
Přijďte podpořit Pochod pro život 2026	15
Josefa Toufara uctili v Číhošti i poutníci z českobudějovické diecéze	16
Téma Noci kostelů 2026: ODVAHA	17
Pouť do rodiště blah. Bedřicha Bachsteina	18
Setkání varhaníků v Českých Budějovicích	19
I letos je velký zájem o církevní školství	20
Personalia	20
Diecézní pouť dětí do Třeboně 2026	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Ing. Stanislava Vitoňová

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Tiskárna INPRESS a. s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 4. 2026

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Presbytář kostela Nanebevzetí Panny Marie na poutním místě Tábor - Klokoty. Foto: archiv farnosti

Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

V sobotu 14. února 2026 zasvětil diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil v katedrále svatého Mikuláše v pět vdov, které se rozhodly, že se zasvěť Bohu a bližním. Touto nádhernou událostí vyvrcholila patnáctiletá příprava na zasvěcení pod vedením otce biskupa Pavla Posáda. Více v článku na str. 7

Editorial

Vážení a milí čtenáři časopisu Setkání,

opět se nám blíží čas Velikonoc, největších křesťanských svátků, během kterých si připomínáme Kristovo umučení, smrt, a tak i jeho slavné vzkříšení.

S příchodem jara bývá také zvykem uklidit si zvláště důkladně své domovy podobně, jako máme i my, křesťané, ve zvyku věnovat před Velikonocemi čas důkladné svaté zpovědi, aby se naše duše obnovila pro tak velké tajemství Kristova Zmrtvýchvstání. Vybízí nás k tomu i myšlenka na katechumeny, jejichž křtu budeme svědky o velikonoční vigílii.

Ke vzpomínce na Krista, který za nás zemřel na kříži, nás vybízí i všechny kříže, Boží muka a křížové cesty, které v našem kraji postavili naši předkové právě proto, aby je vybízely k vděčnosti Spasiteli za jeho utrpení a smrt, které podstoupil i pro nás, i za různá vyprošená uzdravení a ochranu od zla.

Přeji Vám všem, abyste se během Velikonoc obnovili na duši, a těším se na setkání s mnohými z vás během Velikonočního tridua při liturgických obřadech v katedrále, zvláště dopoledne na Zelený čtvrtek, kdy budu ve společenství s kněžími světit posvátné oleje, které budou během následujícího roku ve farnostech užívány pro udělování svátostí křtu, biřmování a pomazání nemocných a při dalších obřadech, ke kterým jsou určeny.

Přeji Vám požehnané Velikonoce a radost ze vzkříšení Spasitele

✠ Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Své reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Prof. JUDr. Karel Malý, DrSc., Dr.h.c. mult.

NEKROLOG

Ve čtvrtek 5. března 2026 překvapila zpráva, že toho dne v ranních hodinách se ke svému Stvořiteli odebral po dlouhém a plodném životě významný český právní historik, emeritní rektor Univerzity Karlovy a rytíř papežského „Řádu sv. Řehoře Velikého“ prof. JUDr. Karel Malý, doktor právních věd a držitel několika čestných doktorátů.

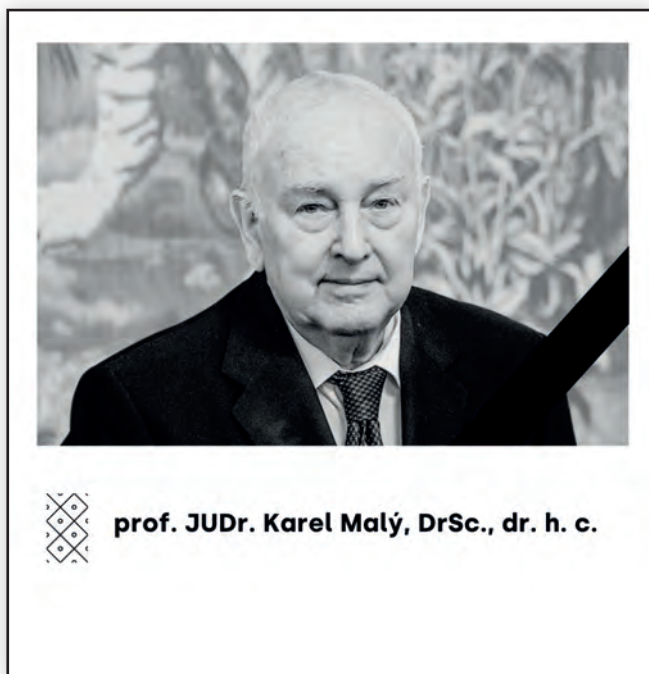
Karel Malý se narodil 26. října 1930 v Mnichově Hradišti do živnostenské rodiny. Rodina se záhy přestěhovala do Prahy a Karel Malý svůj život spojil s prostředím továrních čtvrtí Vysočan a Libně, kterým zůstal věrný až do svého odchodu na věčnost.

Na vysočanském gymnáziu také složil maturitu s vyznamenáním. V roce 1950 se přihlásil ke studiu na právnickou fakultu Univerzity Karlovy, kterou absolvoval o čtyři roky později. Zejména pod vlivem svého učitele profesora Václava Vaněčka se již v době svého studia zaměřil na právní dějiny. Na právnické fakultě UK začal po skončení studia v roce 1954 působit zprvu jako odborný asistent a posléze jako docent pro obor českých právních dějin. Jeho specializací byla historie českého trestního práva. Z této problematiky vydal řadu odborných prací, které byly českou právníkou veřejností vždy se zájmem přijaty.

Po „sametové revoluci“ byl v roce 1990 jmenován profesorem právních dějin. Současně v letech 1990–1993 předsedal Radě vysokých škol a byl předsedou České komise pro vědecké hodnosti. V letech 1990–1994 byl prorektorem Univerzity Karlovy a od 1. února 1994 se stal jejím 505. rektorem. Do této vysoké akademické hodnosti byl zvolen celkem dvakrát. Jeho druhé funkční období skončilo roku 1999. Po skončení funkčního období rektora UK nadále pracoval jako vedoucí Centra právněhistorických studií AV ČR a vedl Ústav právních dějin PFUK.

Jako předseda Rady vysokých škol po „sametové revoluci“ a jako prorektor a posléze rektor Univerzity Karlovy významně přispěl svým působením k obnově studia teologie na českých vysokých školách, zejména na Univerzitě Karlově. Aktivně podpořil vznik a práci tzv. „husovské komise“ a svým zásadovým a korektním přístupem významně napomohl urovnání situace na KTF UK koncem 90. let minulého století.

Profesor Karel Malý vždy zdůrazňoval, že mu byla „zvláštní milostí dána možnost“, aby se aktivně podílel na proměně Univerzity Karlovy, stejně jako ostatních vysokých škol „z nesvobodných a dogmatických, řízených nelítostnou diktaturou komunistické strany v demokratické, svobodné a svobodomyšlné“. Připomínal, že univerzity „byly kdysi svým založením církevní instituce“. Jejich návrat k duchovním základům se vždy nesetkával s pochopením a podporou. Přáním pana profesora bylo, „aby historické doklady o úloze církve, o jejím vztahu k českému

státu, zůstaly součástí výchovy českých právníků, aby formovaly jejich pohled na úlohu současného práva a hledání mezi právem a spravedlností“.

Za svoji činnost v „husovské komisi“ obdržel profesor Karel Malý od papeže Jana Pavla II. záslužný kříž „**Pro Ecclesia et Pontifice**“. V roce 1997 byl vyznamenán „**Velkým čestným odznakem za zásluhy o Rakouskou republiku**“ a v roce 2010 byl uveden do právnické Síně slávy. K 90. narozeninám ocenila Jednota českých právníků, o jejíž obnovu se zasloužil, profesora Karla Malého udělením „**Zlaté Randovy medaile**“. Konečně 5. ledna 2022 obdržel profesor Karel Malý z rukou pražského arcibiskupa Dominika kardinála Duky „**Řád sv. Řehoře Velikého**“, který mu udělil papež František.

Za svůj dlouhý a plodný život vychoval profesor Karel Malý celou řadu dnešních aktivních účastníků právnického života naší společnosti. Budiž mu za to po právu vzdáno upřímné Pán Bůh zaplat!

Odpočívejte v pokoji, pane profesore!

JUDr. Jan Kotous

Velikonoční vajíčko, důležitý symbol Velikonoc

Velikonoční vajíčko je jedním z nejdůležitějších velikonočních symbolů. Podobně, jako je vánoční stromček jedním z nejdůležitějších symbolů Vánoc. Je až překvapivé, jak je symbolika vajíčka bohatá.

Starověcí lidé věřili, že se svět vylíhl z vajíčka, které dalo vzniknout veškerému životu. Vejce představuje potenciální život a je symbolem naděje. Vejce je také symbolem plodnosti, životní síly a zdroje života. V kosmologických mýtech mnoha národů, např. u Řeků, Indů, Japonců či Polynésanů existuje představa o světovém vejci, z něhož vzešly všechny živly, nebo z jehož dvou polovin vznikly nebe a země.

Podle egyptské tradice se první bůh (podle jiné verze sluneční bůh), zrodil z vejce skrytého v bažinatém houští. V povodí Nilu bylo navíc vejce symbolem dalšího života po smrti. Proto se vnitřní rakvi, do níž se ukládala mumie, říkalo vejce. V antickém kultu uctívání zemřelých hrálo vejce také důležitou roli.

V Indii bylo slunce nazváno „*vajíčkem Božím*“. V Persii byla vajíčka ceněna jako zlato. Vejce tak bylo perfektním svatebním darem. Někteří se domnívají, že zvyk barvení skořápek – tedy malování vajíček – pochází právě z Persie a Peršané pravděpodobně přinesli zvyk zdobení vajec i do Evropy. Jiní autoři kladou zdobení vajíček, jenž souviselo s magickými praktikami, až do starověké Asýrie, odkud se později zdobení vajíček rozšířilo do Egypta, Persie, Říma a Číny. Podle staroslovanských zvyků bylo zdobení vajec nezbytné pro přežití světa, který se obnovoval po chaosu zimy. V mnoha jarních rituálech byla zdobená vejce předzvěstí prosperity a obnovy života.

Křesťanství zdůraznilo symboliku velikonočního vajíčka spojenou s Kristovým zmrtvýchvstáním. Malovaná vejce jsou ozdobou téměř každého stolu a součástí velikonočního posvěcení pokrmů. Tradice požeňání jídla sahá až do 7. století. Požeňání chleba a vajec je zaznamenáno již ve 12. století, kdy Církev přijala vejce jako součást velikonočních rituálů. Polský kronikář Wincenty Kadłubek (13. století) např. zmiňuje hry s velikonočními vajíčky, které jsou mnohdy provázané s křesťanskými legendami o velikonočním vajíčku.

Existuje mnoho starobylých legend s motivem vajíčka. Ty jsou nejčastěji spojovány s postavou Marie Magdalény a zázraky, které se staly po Ježíšově zmrtvýchvstání. Jedna legenda z východokřesťanské tradice mluví o zázraku Marie Magdalény a červených vajec. Podle ní Marie Magdaléna po Ježíšově zmrtvýchvstání šla do světa, aby zvěstovala radostnou zvěst, neboť byla první, kdo se setkal se vzkříšeným Pánem. Dostala se i do Říma, a to přímo do císařského paláce. Tam lidé přicházející k císaři Tiberiovi přinášeli dary. Marie Magdaléna držela v ruce vajíčko, položila si jej na dlaň a řekla císaři: „*Kristus vstal z mrtvých.*“ Na to císař odpověděl: „*Jak může někdo vstát z mrtvých? Je stejně těžké tomu uvěřit, jako je těžké uvěřit, že bílá se může stát červenou.*“ Jakmile tato slova pronesl, vejce v prstech Marie Magdalény postupně zčervenalo. Jiná

verze legendy praví, že Marie Magdaléna nesla vařená vejce v košíku, aby se o ně podělila s ostatními ženami u Ježíšova hrobu. Když spatřila vzkříšeného Krista, vejce v jejím košíku zázračně zčervenala. Červená zde symbolizuje barvu krve prolité na kříži a zároveň radost ze vzkříšení.

Legenda o velikonočním vajíčku nás spojuje také s Matkou Boží, Pannou Marií. Jeden příběh vypráví, že Matka Boží, která chtěla u kříže prosit vojáky o milost, plakala. Její slzy, dopadající na vejce, je obarvily různými barvami. Jiný příběh vypráví, že když Panna Marie chtěla u Piláta vyprosit život pro svého Syna, přinesla mu jako dar pro jeho děti první velikonoční vajíčka na světě. Vejce se rozptýlila po celém světě, děti je sbíraly, a proto vznikl zvyk dávat dětem velikonoční vajíčka.

Z výše uvedeného je patrné, že vejce bylo považováno za symbol vzkříšení těla a znovuzrození. Sv. Augustin v *Sermo* považoval vejce za symbol naděje. I proto se mramorová vejce často nacházela v hrobkách mučedníků. A v hrobových nálezech v hraniční německo-polské oblasti se setkáváme s malovanými vejci na přelomu 10. a 11. století.

Na závěr zmíním i ryze praktickou úvahu na téma velikonočních vajíček. Po staletí se během postní doby nejedlo maso a byla omezena konzumace mléčných výrobků i vajec. Na jaře, když slepice začaly snášet více vajec (ale zároveň jejich spotřeba v důsledku postní doby byla nízká), se zásoby vajec zvyšovaly. Velikonoce poskytovaly příležitost k ideálnímu využití tohoto přebytku. Vejce se proto hojně používala při velikonočním pečení a samozřejmě se také krásně zdobila. Malování začínalo během Svatého týdne – nejčastěji ve čtvrtek nebo v pátek. Vejce zdobily dívky a ženy, skryté před muži.

A uvedu ještě jedno téma k zamyšlení: o líhnutí kuřátek z vajíček. Jaká je to radost pro ptačí matku, jaký to rozruch v hnízdě? Jak se iracionální tvor dokáže tak silně radovat z nového života? Nový život nerodí automaticky, jako lusknutím prstu – je nutno trpělivě čekat na správný čas. Nejprve musí slepice vejce snést a poté ho udržovat v teple. A když nastane chvíle líhnutí, nastane zvláštní boj. Kuře, uvězněné pod skořápkou, touží vylézt ze svého vězení, puze silnými instinkty. Pouze na svobodě se kuře cítí úplně živé. Život znamená boj, proměnu, odlupování starých a stísněných skořápek. Žít, to znamená být svobodný. Kdo z nás nechce žít?

A co má vejce společného s Kristovým vzkříšením? To, že bez Něho bychom se nemohli osvobodit od rozkladu hříchu. Žili bychom sevření ve svých skořápkách strachu a omezení, která nás činí nešťastnými. Kristus je Orel, který nás na svých křídlech pozvedá ze země do výšin plného života.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhič, O.Cr., Ph.D.

Foto: archiv farnosti

Klokoty vstupují do nové etapy – staňte se její součástí!

Poutní areál Klokoty u Tábora patří k místům, která nejsou jen historickou památkou, ale také živým prostorem modlitby, ticha a naděje. Po staletí sem lidé přicházejí prosit, děkovat i hledat vnitřní klid. Nyní vstupují Klokoty do nové etapy své existence.

V letech 2026–2027 projde poutní areál rozsáhlou rekonstrukcí a modernizací s cílem zachovat toto výjimečné místo pro další generace a zároveň umožnit důstojné celoroční využití. Obnovené Klokoty budou více otevřené veřejnosti a zároveň budou odpovídat současným potřebám farnosti i službě Kongregace Oblátů Panny Marie.

Projekt se zaměřuje na obnovu kostela Nanebevzetí Panny Marie, ambitů s kaplemi a přilehlé rezidence. Revitalizace reaguje na dlouhodobý technický stav objektů a potřebu vytvořit zázemí odpovídající dnešním požadavkům. Veškeré zásahy jsou připravovány s maximálním respektem k památkové ochraně a duchovnímu charakteru místa.

Klíčové body rekonstrukce:

Obnova kostela včetně zateplení a instalace vytápění, restaurování barokního mobiliáře a nového liturgického vybavení pro celoroční využití.

Bezbariérový přístup do areálu (rezidence), nové prostory pro expozice, přednáškové a společenské akce, sociální zázemí.

Infocentrum a expozice v severním a jižním křídle; komunitní a vzdělávací prostory (společenské místnosti, sály).

Technické úpravy objektů: výměna oken, obnova technických rozvodů, oprava fasád a střech, drenáže.

Interiérové změny v kostele: nová podlaha/temperování, liturgický mobiliář (obětní stůl, ambon, křtitelnice), restaurování oltářů a varhan.

„Revitalizace poutního areálu Klokoty je krokem k trvalému zachování místa, které je pro mnohé věřící i návštěvníky symbolem duchovního domova a kulturní identity,“ říká P. Mgr. Jiří Můčka, OMI, administrátor Římskokatolické farnosti Tábor–Klokoty.

Projekt je financován kombinací evropských dotačních prostředků, vlastních zdrojů farnosti a podpory veřejnosti. Rozpočet projektu činí 55 200 000 Kč a z dotace IROP bude uhrazeno 29 433 208 Kč. Svou finanční účast na projektu přislíbilo bis-

kupství českobudějovické a město Tábor. Role dárců je v tomto projektu klíčová. Farnost Tábor-Klokoty vyhlásila veřejnou sbírku a na poskytnuté dary je možné vystavit potvrzení o daru.

„Evropská dotace je zásadní pomocí, ale sama nestačí. Každý dar má konkrétní dopad na budoucnost tohoto poutního místa,“ doplňuje P. ThLic. Martin Sedloň, OMI.

Obnova Klokot je společným dílem. Každý příspěvek pomáhá zachovat místo víry, ticha a naděje i pro budoucí generace.

P. Jiří Můčka, OMI

Jak můžete přispět?

Číslo účtu:

5810852339/0800

Variabilní symbol: **2027**

Zpráva pro příjemce: **„Dar na opravy“**

IBAN:

CZ76 0800 0000 0058 1085 2339

BIC: **GIBACZPX**

Pán Bůh zaplatí za Vaše modlitby, Vaši velkorysou pomoc i každý příspěvek při realizaci tohoto projektu! Za každé sdílení naší prosby o podporu budeme vděční. Na poskytnuté dary je možné vystavit potvrzení o daru. Kontakt: P. Jiří Můčka, OMI, tel.: +420 381 232 584, rkf.tabor-klokoty@dicb.cz, www.klokoty.cz

Unikát v české církvi: zasvěcení vdov

V sobotu 14. února 2026 prožila českobudějovická diecéze historický okamžik: v katedrále svatého Mikuláše v Českých Budějovicích zasvětil diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil prvních pět vdov.

Věra Čížková ze Strakonice a její sestra Ludmila Harášková z Českých Budějovic, Marie Hadačová z Petřikova u Nových Hradů, Marie Pumprová z Třeboně a Aloisie Palarčíková, která pochází ze severní Moravy a nyní žije v klášteře sester Nejsvětější svátosti v Českých Budějovicích, se rozhodly, že se zasvětily Bohu a bližním. Odpověděly na Boží volání, chtěly se úplně darovat Ježíši Kristu a svobodně a z lásky se chtěly zavázat, že budou usilovat o to, aby byl jejich život chválou Boží velebnosti, znamením Kristova vzkříšení a nástrojem Jeho milosrdenství. Církev toto jejich rozhodnutí potvrdila a patnáctiletá příprava na zasvěcení pod vedením otce biskupa Pavla Posáda vyvrcholila touto nádhernou událostí. „*Je to opravdu velká milost. Mám radost, že dnes není konec, ale začátek, protože teď teprve začnou vdovy požehnaně působit jako zasvěcené Kristu,*“ prohlásil Mons. Pavel Posád.

První a jedinou zasvěcenou vdovou v České republice byla Marie Ventová, která své zasvěcení přijala z rukou plzeňského biskupa Mons. Františka Radkovského v únoru 2009 a velmi se snažila o rozšíření tohoto zasvěcení. Paní Ventová před rokem zemřela a tou dobou schválila Česká biskupská konference obřad zasvěcení s tím, že je ponecháno na rozhodnutí diecézního biskupa, zda zasvěcení udělí.

Dříve než položil Mons. Vlastimil Kročil vdovám otázky:

- *Milá dcero, už ve křtu svatém jsi zemřela hříchu a byla jsi zasvěcena Pánu. Chceš dnes odpovědět na Jeho snoubeneckou lásku a zasvětit se Mu ještě důvěrněji složením slibu lásky?*
- *Chceš být přijata do stavu zasvěcených vdov a sloužit Bohu a církvi až do poslední chvíle svého života?*
- *Chceš následovat Krista, jak to ukládá evangelium, aby byl tvůj život svědectvím a projevem účinné lásky a znamením budoucího života v Božím království?*

a než jim navlékl prsten a předal knihu s Denní modlitbou církve, položil jim na srdce výklad vyslechnutých čtení.

Na začátku bohoslužby slova jsme slyšeli, že Bůh posílá proroka Eliáše k ubohé vdově do Sarepty, která se nachází na dně svých lidských možností a připravuje se na smrt (1. Královská 17,7–16). „*Bůh se často zjevuje tam, kde jsou naše lidské možnosti a zdroje vyčerpány. Často, zvláště když se nacházíme v koncích, začíná psát novou kapitolu našeho života,*“ zdůrazňuje biskup Kročil. Eliáš svou prosbou o placku nežádá o chléb pro sebe, ale o místo pro Boží slovo v srdci oné vdovy ze Sarepty. Chce po ní, aby dala Boha na první místo, i když nemá nic. Ona mu uvěřila a „*Mouka v hrnci neubývala a olej v baňce nedocházel.*“ (1 Král 17,16) I my máme prosit o „*chléb náš vezdejší*“ – ne o chléb na deset let dopředu, ale o sílu a zdroje pro dnešní den.

„*Milé vdovy,*“ obrací se otec biskup Vlastimil na žadatelky o zasvěcení, „*mějte:*

Foto: Měha Klíček / Clověk a víra

- *Důvěru v nedostatku. Máte pocit, že jsou vaše síly, trpělivost nebo ekonomická situace nejisté? Právě tam se s vámi Bůh touží setkat.*
- *Štědrost navzdory strachu. Skutečná štědrost není dávat z nadbytku, ale rozdělit se o tu „poslední hrst mouky“.*
- *Věrnost v malém. Zázrak se odehrává v každodennosti. Každé ráno byla v hrnci trocha mouky. Bůh je věrný v detailech našeho života.“*

Evangelium (Lk 18,1-8) mluví o vdově, která tak dlouho naléhá na soudce, aby jí pomohl, až jí nakonec vyhoví. „*Ježíš nás chce vést k neustálé modlitbě, která se nikdy neunaví,*“ vysvětluje Mons. Vlastimil Kročil. „*Vdovy v dnešních biblických čteních symbolizují i nás – často oslabené, osamělé, postižené nespravedlností světa. Jejich odevzdanost a vytrvalost nás vyzývá: Neopouštějte modlitbu, i když odpověď někdy přichází pomalu. Modlete se dnem i nocí, jak nás učí prorocké žalmy: „Denně volám k Tobě, Hospodine, k Tobě ruce vzpínám!“ (Ž 88,10). Milé vdovy, za malou chvíli přijmete své nové životní zasvěcení. Ať vás v této nové etapě vašeho života stále provází a ochraňuje Panna Maria. Amen.*“

Paní Helena Hinterholzingerová, dcera zasvěcené vdovy Marie Pumprové, o slavnosti řekla: „*Jsem ráda, že jsme se mohli zúčastnit tohoto slavnostního obřadu a prožít ho s celou rodinou. Zasvěcení mé maminky není nějaký zvrat v jejím životě nebo nová etapa, ale je korunou toho, co žije a jak žije celý život. Její zasvěcení je obohacující pro nás pro všechny.*“ A zasvěcená vdova Věra Čížková se raduje: „*Slavnost byla nádherná! A potěšilo mě, že se jí zúčastnili i ti mí blízcí, kteří neprožívají víru, že je liturgie oslovila a ptali se na různé věci, snažili se porozumět.*“

Stanislava Vitoňová

Je křesťanství asketické?

Askeze jako určitá forma praxe, typu cvičení i způsobu života je dávnou součástí mnoha náboženských systémů, křesťanství nevyjímajíc. Nacvičování ctností a dosahování pokroku v duchovním životě je postaveno na zdrženlivosti, dobrovolném odpírání si čehokoli, na pokání, případně dalších specifických praktikách.

V původním řeckém významu *ἀσκησις* zazníval především důraz na ctnostné chování za účelem posílení charakteru, později ale začalo převládat zúžené pojetí zdůrazňující zejména onu zdrženlivost ve smyslu zříkání se příjemných věcí a požitků. S dualismem postupně posiluje konotace znamenající odloučení od světa, přesněji od tělesnosti, která nás se světem a společností spojuje.

Texty Nového zákona svědčí o dvou rozdílných perspektívách. Ježíš z Nazareta, na rozdíl od Jana Křtitele, očividně asketou nebyl. Jeho praxe stolování se sociálně problematickými skupinami vzbuzovala kritiku. Přesto v Novém zákoně nacházíme zárodky „lepší spravedlnosti“, které je možné vykládat ve smyslu dvoustupňové etiky – a tak také vykládány byly. Na jedné straně jakási základní, „prostší“ morálka (Desatero), na druhé straně morálka „dokonalejší“ (např. naprosté zřeknutí se bohatství a majetku). Právě na askety se zřejmě obrací sv. Pavel, když hovoří o zdrženlivosti pro království nebeské (1 Kor 7).

Antické kultuře byly v době prvotního křesťanství známy různé formy asketického života, a to nejen z prostředí židovského, nýbrž i pohanského. Vyčlenění specificky asketické etiky v křesťanském kontextu bylo zřejmě především akulturačním fenoménem, za jehož šířením se ovšem skrývala celá řada důvodů vnější i vnitřní povahy, které zůstávají nadčasové. Askeze tak mohla být jak protestem proti zesvětšování církve, tak i výrazem touhy žít hluboce, čistě, opravdově a z vnitřních zdrojů.

Počátky širšího křesťanského asketického hnutí spadají do 2. st., zachované texty popisují způsob života, který často odpovídal fenoménu takzvaných „putujících radikálů“. Z předklášterní askeze, vyvinuté v Sýrii ještě uvnitř obcí, vznikla během 3. st. vlastní klášterní askeze mimo obce, jejímž průvodním znakem bylo vystěhování z obce, prostorové oddělení od světského prostředí (ostatně termín „*mnich*“, *μοναχός* znamená v původním řeckém významu „osamocení“, „sám“). Mnišství se pak v syrském křesťanství etabloje jako výraz pro asketický život zasvěcený duchovnímu zdokonalení. Ve 4. st. požívá už křesťanský asketický způsob života velké důvěryhodnosti v pohanských kruzích jak mezi filozofy, tak mezi obyčejnými lidmi.

Na křesťanském Západě je rozvoj asketického způsobu života a mnišství spojen se jmény Augustina a Benedikta z Nursie. Jejich koncepty do značné míry zformují křesťanský středověk, přičemž ideál asketického života zůstává formativní již napořád. Mnišství se chápe jako jedna ze spirituálních podob křesťanství. Osoba vedená touhou po asketickém životě ztělesňuje na sobě samé odstup od světa, myšlený principiálně

nikoli jako útek ze světa, ani jako nepřítelství vůči němu, nýbrž jako jedna z možností, jak žít život důsledného, nerozředěného a ničím nerozptylovaného křesťanství.

Z krátkého exkurzu do historie nicméně v žádném případě nevyplývá, že kdo chce být pravým křesťanem, musí se stát asketou, rozdat majetek, opustit své blízké a vstoupit do kláštera. Úsilí o dokonalost bylo v dějinách křesťanství vždy legitimním požadavkem a legitimní byla i existence asketů, lidí naplněných idealismem, hluboce věřících, „charismatických osobností“. Církev však nikdy neusilovala o to vytvořit společenství čistých, svatých, dokonalých, s vyloučením slabých a hříšníků. To bylo naopak typické pro kacíře. Církev zůstávala společenstvím hříšníků a nikdy se nestala společenstvím asketů.

Prameny dosvědčují, že křesťané jako celek opakovaně ustáli i onu poněkud chmurnou perspektivu, kterou s sebou asketismus, zejména ve svých radikálnějších podobách, mohl přinášet a také skutečně přinášel. Oproti vždy přítomným výzvám kupříkladu k naprosté sexuální zdrženlivosti trvali křesťanští teologové zároveň na svatosti manželství a zachovávali pozitivní tón raně křesťanských výroků o tomto způsobu života. Uvnitř společenství křesťanů tak sice bylo již od raných počátků zjevně místo pro úsilí o dokonalost, avšak církev nikdy nehlásala herezi, která by z evangelijní rady učinila zákon závazný pro všechny.

Askeze zůstává pro křesťany svobodnou možností, která neznehodnocuje méně exkluzivní podoby úsilí o zduchovenění, ani je nečiní méněcennými. V současné kultuře nestřídmosti se nicméně znovu stává radikálně naléhavou.

*Mgr. Lucie Kolářová, Dr. theol.,
proděkan pro studijní a pedagogickou činnost TF JCU*

Ukradená socha Poncia Piláta se vrátila do Říмова

V květnu 2009 byla z kaple č. 15 na pašijové cestě v Římově (z kaple pojmenované „Malý Pilát“) odcizena socha Piláta pontského.

Originál sochy po návratu ze Španělska byl pro novináře vystaven v konferenčním sále Biskupství českobudějovického.

Po odcizení soch Piláta a Ježíše Krista v roce 2009 byly sochy v kapli „Malý Pilát“ nahrazeny fotografickým panelem se zobrazením původních soch.

Kaple „Malý Pilát“ dnes. Při renovaci římovské pašijové cesty byly opraveny všechny kaple, do kterých byly vytvořeny i kopie původních soch.

Loni na podzim byl originál barokní sochy nabízen k prodeji v aukci uměleckých děl ve Španělsku. Díky pohotovému upozornění Národního památkového ústavu a Policie ČR byla socha zadržena španělskou policií. Ve spolupráci s Ministerstvem zahraničí ČR, Národním památkovým ústavem a Policií ČR se socha nedávno vrátila do Říмова.

Do poutního areálu Římova se navrací významná památka – originál barokní polychromované dřevorezby Piláta Pontského (Poncia Piláta), vytvořený neznámým autorem v roce 1680 (dle novějších studií socha pochází zřejmě až z 1. poloviny 18. století). Socha byla před svým odcizením umístěna v kapli „Malý Pilát“, která je 15. zastavením pašijové cesty v Římově. V rámci vyšetřování trestné činnosti zaměřené na umělecká díla byla socha Poncia Piláta vypátrána na aukci ve Španělsku. Předtím byla socha několikrát přeprodána mezi soukromými sbírkami v Evropě. Nalezení sochy bylo možné díky úzké spolupráci Generálního ředitelství Národního památkového ústavu s Policií ČR (Úřad služby kriminální policie vyšetřování policejního prezidia ČR), na jejichž podnět sochu zadržela španělská policie. Na návratu sochy se intenzivně podíleli také specialisté z Ministerstva zahraničí ČR a Ministerstva kultury ČR.

„Jsme velmi rádi, že se Národnímu památkovému ústavu podařilo vypátrat tuto mimořádně cennou sochu Piláta Pontského a zajistit její navrácení do České republiky. Tento úspěch je jedním z příkladů dlouhodobé spolupráce s Policií ČR a zahraničními partnery při ochraně našeho kulturního dědictví. Socha je významnou součástí římovské křížové cesty a její návrat domů představuje důležitý krok v zachování a ochraně kulturního dědictví ČR,“ uvedla Eva Löw, vedoucí oddělení evidence movitých památek Národního památkového ústavu.

Socha byla ukradena v květnu roku 2009 s dalšími šesti sochami v ostatních kaplích. Poté byly v červnu 2009 zbývající

originální sochy z kaplí přemístěny do depozitářů a/nebo do ambitu římovského kostela. V té době to byl neúčinnější způsob, jak zabránit dalším krádežím sochařské výzdoby z venkovních zastavení křížové cesty. V kaplích římovských pašijí pak sochy řadu let nahrazovaly pouze obrazové panely s fotografiemi původních soch.

Mezi roky 2021–2023 byla římovská pašijová cesta celkově restaurována. Obnova římovské pašijové cesty byla financována z dotací projektu IROP. Součástí projektu bylo i zhotovení replik historických soch v jednotlivých kaplích (a to včetně soch, které byly v minulosti odcizeny). Repliky všech soch jsou dnes umístěny na původní místa v kaplích.

Petr Samec

Socha Piláta pontského

Raně barokní polychromovaná dřevorezba z roku 1680 (dle novějších studií socha pochází zřejmě až z 1. poloviny 18. století), autor nezjištěn. Socha je vysoká 180 cm a je plně plastickou řezbou. Postava je oděna do zbroje římských legií a stojí téměř *en face* k divákovi. V původním umístění (kaple č. 15 římovské pašijové cesty) směřuje druhý prst pravé ruky k soše Ježíše Krista. Hlava je otočena nad pravé rameno a obličej směřuje také k soše Ježíše. Na hlavě je vavřínový věnec a obličej je vrouben plnovousem. Dominantním výzdobným prvkem je rozevlátý červený plášť, svázaný na hrudi, přehozený kolem ramen a spadající až na podstavec.

Když se máme rádi, Ježíš zůstává s námi.

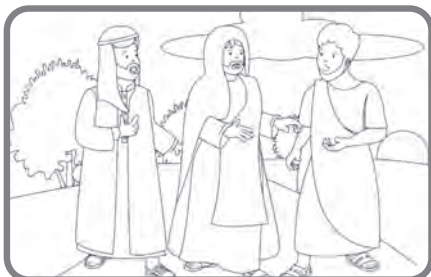
„Zůstaň s námi, neboť se připozdívá.“ (Lk 24,29)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

(Duben 2026 – z liturgie 19. dubna, 3. neděle velikonoční)

Někdy nám vyprávějí tak mimořádné věci, že tomu nemůžeme uvěřit! To se stalo i dvěma učedníkům, kteří šli do vesnice Emauzy. Jsou smutní, mluví o Ježíšovi, který zemřel a byl pohřben!

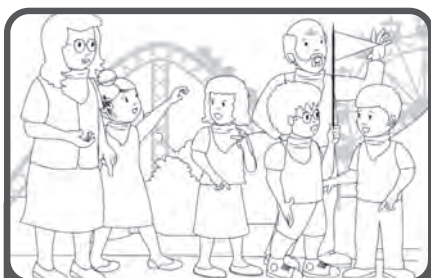
Pak uslyšeli zprávu těžkou k uvěření: nějaké ženy říkají, že je vzkříšen! Později k večeru se k nim připojí poutník, který, když je uslyší, jim vysvětluje, co se stalo a co bylo předpověděno v Písmu Svatém.

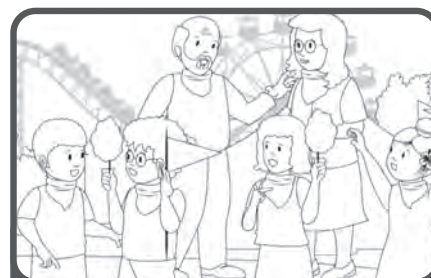
Jeho slova zahřejí jejich srdce! Když dorazí do vesnice, pozvou ho, aby zůstal s nimi. Posadí se ke stolu, on vezme chléb, požehná ho a láme jim ho. Teď ho poznávají: je to Ježíš! On zmizí, ale zůstane v nich velká radost!

V našem městě Bogota je velký zábavný park. Děti ze Sociálního centra mají velkou radost, když dostanou od Regionálního kulturního centra 100 vstupenek zdarma!

Přijde velký den! Je tam spousta dětí také z jiných škol. Veliký zmatek! Ale děti ze Sociálního centra se rozdělí do skupinek, které chodí spolu a jsou šťastné!

Nakonec říkají dva překvapení rodiče, kteří jeli jako doprovod: „Děti z Centra, které žijí podle Umění milovat, jsou jiné, je vidět, že se mají mezi sebou rádi!“

SLOVO ŽIVOTA BŘEZEN 20 26

«Vstaňte, nebojte se.»
(Mt 17,7)

Když Petr, Jakub a Jan vystoupili s Ježíšem na vysokou horu, **setkají se tvář v tvář s Bohem a poznají ho v celé jeho nádhře.** Ze strachu padají k zemi, ale Ježíš se jich dotýká a promlouvá k nim: **«Vstaňte, nebojte se.»**[1]

Sloveso **“vstát”** vyjadřuje Zmrtvýchvstání, zatímco **“nebojte se”** jsou první slova, která Zmrtvýchvstalý řekl ženám u prázdného hrobu. **Tato Ježíšova slova jsou pozváním k novému životu, který pro nás připravil.**

Často se setkáváme s těžkostmi a překážkami: chudoba, deprese, sklíčenost..., **a dokonce se může vloučit pochybnost, kam se poděla Boží láska.**

“Pokaždé, když nás přepadne strach, když nás trápí bolest, můžeme poznat pravou skutečnost, která se v tom skrývá: je to Ježíš, který je přítomný [...] nechme ho vstoupit do našeho života. [...] A pak dále žijme to, co od nás žádá Bůh, a milujme bližního. Zjistíme, že Ježíš je vždy láska.”[2]

“Na konci loňského roku procházela moje země velmi těžkým obdobím, **mé město zasáhla vlna strachu.** Velmi jsem se obávala o svou rodinu a přátele, ale snažila jsem se zůstat pevná v naději v Boha.

S některými mladými **jsme se rozhodli, že pomůžeme rodinám v tíživé situaci** s potravinovými balíčky, ale na nějakou dobu jsme s tím museli přestat. Po několika dnech **jsme se znovu setkali a dodali si odvahy navzájem.**

Rozhodli jsme se, že budeme důvěřovat Ježíši a pokračovat s pomocí těch, kteří to potřebují. Tak jsme dokázali pomoci více než 40 rodinám **a pochopili jsme, že díky Boží lásce a naší jednotě můžeme skutečně něco změnit.**”

© PAFOM, obrázky a text připravilo Centrum gen 4, Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokoláre založeného Chiarou Lubichovou.

Upravili: E. Javaloyes, M. Sarmiento, ilustrace: Guilli Rodriguez (@guilliermodde)

DUBNOVÝ Nezbeda a Cvrček

V dubnovém výtisku Nezbedy mladí čtenáři naleznou rozhovor s žonglérem a učitelem Václavem Pecou „Sněte o tom, co vás baví“ a „Velikonoční příběh“ je provede událostmi Svatého týdne. Dále zde naleznou povídku „To právě přání“, další pokračování misijní dobrovolnické práce Anny Pavelcové působící v Tanzanii a jedenáctý díl životopisu sv. Maxmiliána Kolbeho „Rytíř Neposkvřněné“, ve kterém byl otec Maxmilián zatčen a odveden do koncentračního tábora. Vše doplňují tradiční rubriky Humor, Vlčí doupe, Převratné objevy, Filmový svět a Pro bystré hlavy. Dubnový Cvrček provází malé čtenáře velikonočním třídením.

Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky. Bližší informace:

www.casopisnezbeda.cz

„Vstaňte, nebojte se!“ (Mt 17,7) Verš na měsíc březen říká Pán Ježíš apoštolům Petrovi, Jakubovi a Janovi po jeho proměnění na hoře, kdy jeho tvář zářila jako a jeho byl oslnivě bílý. Také ho zastínil a z něj se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte.“ Bůh nám chce říct, že Ježíš je opravdu Syn Boží, že jemu patří čest a chvála celého stvoření, proto se nikdo z nás nemusí bát. S Kristem dojdeme tam, kde máme místo připravené přímo od Boha. Dokážeš doplnit větu, která nám říká, co se na hoře s Ježíšem stalo? (viz tajenka).

12

2

4

13

6

11

5

8

7

9

10

14

1

12

13

14

8

9

10

11

1

9

7

Správné odpovědi pošlete nejpozději do 15. dubna 2026 na katechetky@bcb.cz. Blahopřejeme výhercům lednové křížovky: **Markéta Hrbková**, Štěpánovice; **Jan Tůma**, Trhové Sviny; **Justýna Malíková**, Trhové Sviny.

INFORMACE Z CHARIT

... pomáháme lidem v nouzi...

Světový den sociální práce vzdává díky lidem, kteří stojí při druhých

Světový den sociální práce si připomínáme vždy třetí úterý v březnu. V roce 2026 tento významný den připadl na 17. března. Jeho cílem je upozornit na klíčovou roli sociální práce ve společnosti a poděkovat lidem, kteří v tomto oboru pracují. Tato profese často zůstává skrytá za zdmi domovů, nemocnic nebo různých komunitních center, potýká se s dlouhodobým podfinancováním. Má ale neocenitelný dopad na životy jednotlivců i na fungování naší společnosti. Poskytováním sociálních služeb naplňuje Charita své poslání – tedy službu milosrdné lásky všem lidem v nouzi bez rozdílu – které je hlavní částí její činnosti.

„Sociální práce je rozsáhlý obor, který může zasahovat do všech oblastí lidského života, mnohdy i těch nejběžnějších či nejintimnějších. Zahrnuje pečovatelky a osobní asistenty, kteří pracují v pobytových zařízeních, ale také dojíždějí za lidmi domů, kde pomáhají s chodem domácnosti, osobní hygienou nebo je doprovázejí na úřad, k lékaři, nebo za kulturou. Sociální pracovníci působí také v občanských poradnách, kde pomáhají lidem při řešení nejrůznějších problémů spojených například s financemi, zaměstnáním nebo bydlením. Velmi významná je také práce s rodinami v krizi. Pomáháme zlepšovat vztahy v rodině, hledat stabilní příjem nebo bydlení a rodiče podporujeme v tom, aby zvládli náročné období, chod domácnosti, i péči o děti i jejich výchovu. U dětí a mladistvých pak podporujeme jejich rozvoj, vzdělávání, zdravé vztahy s rodinou i vrstevníky a snažíme se předcházet všem škodlivým vlivům, které by na ně mohly mít vliv. Pokud je potřeba, můžeme naše klienty podpořit i materiálně.

Tím ale výčet našich aktivit nekončí. Pomáháme lidem bez domova, pracujeme s klienty, kteří bojují se závislostmi, věnujeme se mladým lidem bez rodinného zázemí nebo cizincům, kteří v Česku našli přechodný domov. Naše sociální pracovníce pomáhají také obětem domácího násilí, kterého v poslední době znatelně přibývá. V sociálních službách řešíme dlouhodobé dopady nepříznivé

sociální situace i akutní krizovou pomoc, snažíme se těmto situacím předcházet, nebo je řešit včas tak, aby měly co nejmenší dopad na naše klienty i celou společnost,“ vyjmenovává Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice.

Charity v rámci českobudějovické diecéze provozují na 70 registrovaných sociálních služeb a 50 dalších sociálních projektů. V roce 2024 jsme pomohli více než 18 tisícům lidí. Mezi nejčastější oblasti pomoci patří podpora seniorů, osob se zdravotním postižením, rodin v krizi a lidí bez domova.

Eva Předitová,
vedoucí služeb Diecézní charity České Budějovice

Potřebujete naši pomoc?

**Zde najdete kompletní
přehled našich služeb**

www.dchcb.cz/sluzby

Farní charita Protivín: klub pro děti i pomoc rodinám v těžkých chvílích

Farní charita Protivín vznikla v květnu 2025 jako nová součást Charity Písek. Za prvních dvanáct měsíců se ukázalo, že v regionu má své pevné místo – a to nejen jako klub pro děti a dospívající, ale také jako zázemí pro rodiny, které se ocitají v náročných situacích. Farnost nyní mapuje první rok působení služby a vyhodnocuje, jaký měl přínos a jak efektivně se dařilo nastavit jednotlivé formy podpory.

Rok se v Protivíně odvíjel v rytmu aktivit, které dětem pomáhají posilovat vztahy, sebevědomí i sociální dovednosti. Nechyběly výlety do přírody, sportovní programy a společná návštěva Prahy. Děti se zapojily také do komunitních a duchovních událostí – například do katechezí a diecézní pouti – a připomněly si i výročí založení farního společenství. K letním vrcholům patřil tábor v Salesiánském středisku na Kvildě, kde byl prostor nejen pro zážitky, ale i pro bezpečné budování důvěry.

„Je vidět, že přibývá dětí i rodin, které potřebují oporu. Snažíme se být nablízku a hledat takovou pomoc, která dává smysl konkrétní rodině, aby děti mohly vyrůst doma, ve svém prostředí,“ říká pedagožka a vedoucí společenství Veronika Burdová.

Činnost Farní charity přitom nekončí u volnočasového programu. Během roku se tým dobrovolníků věnoval také poradenství, pomoci s vyřizováním dávek a komunikaci se školami.

V některých případech pomáhal i se zajištěním individuálního vzdělávání. Součástí nabídky jsou doučování, sociálně terapeutická práce a doprovázení dětí a mladých lidí v obtížných životních situacích. Dětem byl zajištěn také kurz finanční gramotnosti, na který navázaly další praktické aktivity. Důležitou část činnosti farní charity tvoří prevence zaměřená na témata, která děti a dospívající skutečně řeší: vztahy a konflikty, sebepoškozování, návykové látky, záškoláctví, násilí nebo příprava na zaměstnání. Cílem je posílit orientaci mladých lidí v náročných situacích a podpořit jejich schopnost předcházet rizikovému chování.

Zázemí klubu se v roce 2025 podařilo zmodernizovat díky projektu „**ČSOB pomáhá regionům**“. Podpora umožnila pořídit nové vybavení, které dětem i pracovníkům zlepšuje podmínky pro každodenní činnost i pro volnočasové aktivity. Na konci roku se děti a rodiny zapojily do „**Adventních občůdků**“ ve spolupráci s Albertem. Výtěžek ve výši 18 tisíc korun využije klub na další podporu své činnosti. Přípravy občůdků i to, jak se děti během nich učily finanční gramotnosti v praxi, navíc zachytila reportáž Českého rozhlasu.

Farní charita Protivín zároveň poskytuje materiální a potravinovou pomoc rodinám v nouzi a zapojuje děti i rodiče do dalších charitativních aktivit, jako je Potravinová sbírka nebo sbírky školních pomůcek. Společenství každoročně připravuje také hudební vystoupení, koncerty, ale také organizuje návštěvy v hospicích a domovech pro seniory, které u dětí přirozeně posilují vnímavost a solidaritu.

Protivínské farní společenství tak zůstává místem, kde děti nacházejí bezpečí a podporu a kde rodiny získávají pomoc ve chvílích, kdy ji nejvíce potřebují.

Michaela Zohnová a Veronika Burdová

Zastavení s blah. Engelmarem Unzeitigem

V neděli 1. března 2026 uplynulo 115 let od narození P. Engelmara Unzeitiga, mariánského misionáře (CMM) původem z Hradce nad Svitavou, kaplana v Riediggu a v Zadní Zvonkové a mučedníka lásky k bližnímu blahorečeného v roce 2016 papežem Františkem.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Blahoslavený P. Engelmar Unzeitig.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Mši sv. celebroval P. Martin Weis (vlevo), koncebroval P. Jan Mikeš.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Modlitbu křížové cesty doprovázela schola z Kamenného Újezdu.

Při této příležitosti i při příležitosti výročí jeho smrti 2. března 1945 zorganizoval **spolek Dvůr naděje** v katedrále svatého Mikuláše podvečer k jeho cti. Modlitbu křížové cesty s jeho myšlenkami a úryvky z jeho dopisů doprovázela schola z Kamenného Újezdu a mši svatou sloužil a homilii pronesl P. Martin Weis.

„V dnešním úryvku z evangelia podle Matouše jsme slyšeli výrok, který je adresován nejen učedníkům Pána Ježíše, ale každému z nás: *To je můj milovaný Syn, v NĚM MÁM ZALíbení, Toho poslouchajte,*“ říká o verši 17,5 hlavní celebrant mše svaté a dodává, že cesta k věčné spáse se dá vyjádřit poslušností vůči Slovu Ježíše Krista, ale radovat se z něj je v šedi všedního dne a v obklopení světem s protikladnými hodnotami poměrně těžké. „Právě proto nám naše Matka Církev staví před oči příklad těch, kteří mnohdy za velkou – nejvyšší – cenu životní oběti dokázali správně kráčet po Ježíšově cestě,“ říká P. Weis a uvádí příklad **P. Maxmiliána Kolbeho** i nezapomenutelné postavy soudobých církevních dějin – lidického faráře **P. Josefa Štemberky**.

Pater Engelmar se neztotožnil s nacistickým režimem a stál za pravdou. Nacisté ho deportovali do koncentračního tábora Dachau a on tam, v pekle na zemi, čtyři roky pomáhal těm nejobožejším, ruským vojenským zajatcům, až mu začali přezdívat **Anděl z Dachau**. Pár týdnů před koncem války vypukla v táboře epidemie tyfu a on spolu s dalšími devatenácti katolickými kně-

žími (z Čech byl mezi nimi i **P. Josef Kos** a **P. Bedřich Hoffmann**) ošetřuje nemocné, sám se nakazí a zemře. Jeho příklad oslovil dokonce i jednoho z esesmanů, který vynesl jeho popel z bran koncentračního tábora a zajistil nám tak jeho relikvii.

„Láska znásobuje síly, dává člověku odvahu a vnitřní svobodu,“ citoval úryvek z dopisu P. Engelmara P. Jan Mikeš, ředitel Dvora naděje z.s. Tento spolek vyrůstající na základech hnutí Fazenda da Esperança s cílem pomáhat lidem ohroženým závislostí si tohoto světce zvolil za svého patrona. Proč zrovna jeho? „Náš spolek působí v Zátoni na Českokrumlovsku, kam patří i Zvonková, kde P. Engelmar sloužil před koncentračním táborem,“ vysvětluje P. Mikeš. „Jeho myšlenkový náboj je stále inspirující a připadá mi, že je tady u nás nedocenen, je jakousi popelkou mezi našimi světci. Není ani Čech, ani Němec. Nachází vnitřní svobodu v nesvobodě koncentračního tábora a ty čtyři roky, které tam stráví, mu pomohou růst ve svatosti. Z jeho dopisů vysvítá, že nezatrpkl, naopak se snažil naplňovat Boží vůli pomocí bližním a rostl ve svém vztahu s Bohem. Láska, kterou on slouží, je něčím velkým. **V mrazu hrůzy rozkvétá růže lásky.**“

Blahoslavený Engelmar Unzeitigu, oroduj za nás a za Dvůr naděje!

Text a foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Přijďte podpořit Pochod pro život 2026

**Přijďte v sobotu 11. dubna do Prahy vyjádřit podporu asi 15 tisícům českých žen, které každoročně nena-
jdou žádnou pomoc při neočekávaném těhotenství. Nejlepší je prostě pomoci.**

Hnutí Pro život ČR, z.s. pomáhá nastávajícím maminkám a jejich rodinám, které chtějí dát svému nenarozenému dítěti šanci. Naslouchá ženám, které se trápí po ztrátě nenarozeného dítěte. Hnutí usiluje o celospolečenskou pomoc rodinám čekajícím dítě a usiluje o zlepšení celospolečenských podmínek pro přijetí nečekaně počatého dítěte.

Na **Lince pomoci v těhotenství** naslouchá ženám, společně hledá řešení, pomáhá využít prostředky státu, zprostředkovává odbornou pomoc, hradí služby právníků a psychologů a poskytuje hmotnou i finanční výpomoc, a to zvláště středně příjmovým rodinám, kterým většinou nikdo jiný nepomáhá.

Kontakt a informace: <https://hnutiprozivot.cz/>

**V LOBBINGU SE Hnutí PRO ŽIVOT ČR, Z.S.
V POSLEDNÍCH LETECH Podařilo PROSADIT:**

hlídačkovné

- podpora ve výši 1/3 minimální mzdy pro studentky s dětmi

mateřská pro studentky

- započítání studia do 270 dní pro nárok na mateřskou

doplnění rodičovského příspěvku

- doplnění nevyčerpaného rodičovského příspěvku při narození dalšího dítěte

konzultace u lékaře

- úhrada času gynekologům za konzultace nečekaně těhotným ženám

právo na pohřbení

- právo rodiče pohřbít tělíčko svého nenarozeného dítěte

ochrana žen

- zvýšení trestní odpovědnosti za vydírání těhotné ženy k interrupci

Hnutí Pro život ČR, z.s. financuje svou činnost výhradně díky podpoře ze strany tisíců drobných dárců – občanů České republiky. Hnutí není příjemcem grantů, dotací, ani finančních prostředků ze zahraničí.

Zpracoval Petr Samec

PŘIHLAŠOVACÍ FORMULÁŘ

Včasným přihlášením usnadníte organizaci celého dne. Všechny cesty mohou hlavně ti nejmenší ozdobit barevnými křídami pomocí šablon ve tvaru srdce s dětskými nožičkami. Přihlašovací formulář najde na odkazu <https://hnutiprozivot.cz/pochod-pro-zivot>

PROGRAM Pochodu pro život 2026

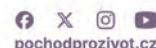
- 11:00 Katedrála sv. Víta: mše svatá za těhotné ženy, jejich rodiny a nenarozené děti.
- 12:30 Pochod pro život: účastníci vyjdou z Hradčanského náměstí v několika proudech organizovaných cca po stovkách lidí.
- 14:00–15:30 Václavské náměstí: osobní příběhy, odborníci, veřejné osobnosti.

Nejlepší je prostě pomoci

Pochod
pro život

Praha
11. 4. 2026

Josefa Toufara uctili v Číhošti i poutníci z českobudějovické diecéze

Umučeného kněze P. Josefa Toufara si u příležitosti 76. výročí jeho smrti připomněli farníci a poutníci v číhoštském kostele Nanebevzetí Panny Marie v neděli 22. února. Na akci se autobusem nebo auty vypravili i věřící z českobudějovické diecéze.

Ve zcela zaplněném kostele na kraji obce v kraji Vysočina mezi zasněženými poli a loukami začala mše sv. v jedenáct hodin dopoledne. Kněz P. Michael Martinek SDB v promluvě připomněl mučedníkův odkaz pro současnost. Vzpomenul i kněze P. Jana Bulu a P. Václava Drbolu, kteří byli za komunistického režimu popraveni v souvislosti s tzv. babickým případem a budou letos 6. června v Brně prohlášeni za blahoslavené.

Na vlně dobra

„Jako malý kluk jsem za komunismu o Číhošti slyšel, a u nás doma se mluvila pravda,“ řekl P. Martinek. *„Maminka věřila, že se tehdy ve zdejší kostele hýbal křížek a stal se zázrak. Zázrak také je, že si můžeme Patera Toufara připomínat a že se kvůli němu můžeme scházet. Příklad Josefa Toufara ukazuje sílu lidského zla. Když se mu nechá velký prostor, má tendenci se rozšiřovat. Stejně tak má ale tendenci se šířit i dobro. Staňme se proto těmi, kteří kolem sebe dobro šíří i doma ve farnostech nebo na sítích. Je obohacující a osvobozující, když se tihle lidé spojí. Buďme na vlně dobra, jako jsme dneska tady,“* dodal salesián.

Na závěr se přítomní modlili za milost brzkého blahorečení služebníka Josefa Toufara, jehož ostatky jsou zde od roku 2015 uloženy. Po mši sv. byla na faře zpřístupněna expozice o jeho životě a v sále hospody u gulášové polévky následovala beseda s P. Michaelem Martinkem. Účastnili se jí i místní kněz P. Pavel Jäger, církevní historik P. Tomáš Petráček, který má na starosti diecézní část procesu beatifikace P. Josefa Toufara, či spisovatel a básník Miloš Doležal, autor řady knih a pořadů o mučedníkově z Číhošti.

Svěží pastviny

Mezi účastníky mše sv. a následné besedy byli také poutníci z českobudějovické diecéze. *„Do Číhošti jezdíme s kamarády pravidelně,“* říká Václav Čech ze Sumrakova. *„Jsou to pro nás svěží pastviny, připomínka událostí, které by se neměly zapomínat, milá a dobrá společnost na následné besedě a samozřejmě tradiční polévka v místní osvěžovně,“* vypočítává Václav Čech. *„Také beseda s Paterem Martinkem byla hodně zajímavá, což je v Číhošti pravidlem,“* dodává a připomíná např. P. Josefa Prokeše nebo salesiána P. Ladislava Heryána, kteří zde po mši besedovali v uplynulých letech.

Michael Cwach z Bechyňska se poutě účastnil poprvé. *„Jako Američan, který žije v České republice již téměř 20 let, jsem cítil, že je důležité navštívit místo spojené s jednou z nejznámějších nespravedlností, které se v tehdejší Československu odehrály. Příběh Patera Toufara a Číhošť je silným mementem,“* svěřil se s tím, že ho zaujala i beseda. *„Stejně jako Patera Martinka i mě*

Expozice na faře připomíná život a smrt zdejšího faráře P. Josefa Toufara.

trápí stav současné mládeže. Přemýšlím, jak tzv. rozlousknout oříšek a dát jim v dnešní době směr a naději pro jejich budoucnost. I v tom pro mě byla návštěva číhoštské fary i následná beseda velmi inspirativní,“ dodal Michael Cwach.

„Pout' se mně moc líbila,“ přidává se i Marie Vomáčková. *„Toufarův příběh mě zaujal už dřív jeho přístupem k životu i mučednickou smrtí. Jsem ráda, že jsem se do Číhošti konečně podívala. Expozice na faře je zajímavá, škoda jen, že byla brzy zavřená, takže jsem si nestihla všechno pročíst,“* dodala poutnice.

Inspirativní závěr

Již poněkolkáté se naopak do Číhošti vypravil Pavel Pokorný s manželkou Helenou z Českých Budějovic. *„Vždy si při návštěvě Číhošti uvědomím, jak důležité je si připomínat Josefa Toufara. Pro mě je světcem, i když na oficiální svatořečení si asi počkáme. Jeho odkaz žije dál i díky Miloši Doležalovi, kterému za jeho nasazení patří veliké díky. Setkání v Číhošti je vždy moc milé a přínosné, protože se zde setkávají lidé stejného nastavení a v souznění duší,“* říká poutník.

Poněkolkáté se vydal do Číhošti také Jan Krátký z Českých Budějovic. *„Letošní pout' byla opět důstojným připomenutím výročí umučení Patera Josefa Toufara. Plodná diskuse s P. Martinkem a dalšími účastníky o současném stavu církve byla úspěšným a inspirativním zakončením akce. Takže ještě jednou díky organizátorům a těším se, dá-li Bůh, na příště,“* slibuje znovu účast na pouti do Číhošti Jan Krátký a s ním i mnozí další poutníci.

Radek Gális

Téma Noci kostelů 2026: ODVAHA

Přihlašování pro letošní 18. ročník Noci kostelů bylo spuštěno! Zveme všechny kostely, kaple, modlitebny a sbory, jejichž církev je členem nebo přidruženým členem Ekumenické rady církví, aby se zapojily do projektu Noc kostelů. Můžete se přihlásit přes elektronický formulář na <https://www.nockostelu.cz/prihlaskakostely>.

„Odvaha má tisíce podob. Odvaha malého chlapce, který vytáhl dědečka z vody a zachránil ho před utonutím. Odvaha mladé skautky, která neutekla před uřvaným pravicovým extremistou. Odvaha otce, který jde na rodičovskou dovolenou. Odvaha úředníka, který odolává korupci a nátlaku, aby ohnul pravidla. Odvaha zastat se slabšího proti přesile. Odvaha přiznat vinu a prosit o odpuštění. Odvaha připustit si slabost a vyhledat pomoc. Odvaha je vstoupit do kostela. V kostele je na místě cítit se nesvůj. Ať nevěřící či věřící. Zatímco svůj dům a byt si upravím podle svého, kostel mi nepatří. Kostel zrcadlí celé věky, uchovává stopy, jež tu zanechaly předchozí generace se svými bolestmi i nadějemi, se svou jinakostí. Kostel je prostorem, který nevládneme a nedokážeme pojmout. Ticho nám klade nepřijemné otázky. Odvaha je vždycky situační. Záleží na souvislostech. Co je u jednoho v daném okamžiku odvahou, není u druhého ničím zvláštním. Odvaha není vlastnost. Nic jednou provždy daného. Vždyť odvalu je možno „ztratit“, ale právě tak naopak „nalézt“. Kdo odvalu nemá, může si ji „dodat“. Nebo mu může být dodána odjinud. Odvaha se může nečekaně zrodit.

*Co v tom hraje roli? Jak pomoci odvaze?
Jak už slovo odvaha napovídá, něco se tu váží. Pokládáme na váhu to, čeho si vážíme, a to, čeho se bojíme. Na jedné misce vah je to, na čem mi záleží, na druhé misce vah je to, co mohu ztratit. Čeho si vážím natolik, že se odvážím přemoci svůj strach?
Odvaha se rodí, když odpovědnost převáží nad lhostejností. Když naděje převáží nad skepsí. Když víra převáží nad strachem.*

Kostel tu stojí nehnutě celé věky. Klade otázky. Ale taky poskytuje útočiště. Venku zůstává nepohoda a chaos. Ovšem poselství, které křesťanské kostely uchovávají jako zdroj víry, příběh Ukřižovaného a Vzkříšeného, vybízí k cestě. Vyzývá k odvaze vyjít zase ven. Kostelní útočiště je spíše odraziště, opora, odkud se můžeš odrazit k odvaze.

Víra nedává odpovědi na všechny otázky. Víra dává odvahu žít a milovat.“

Mgr. Pavel Pokorný, předseda Ekumenické rady církví v České republice je autorem této poznámky k letošní Noci kostelů. Právě tato poznámka souzní nejen se mnou, nýbrž i s dalšími, se kterými jsem o tomto textu hovořil. Proto nemám nic, co bych dodával, kromě výzvy k odvaze. A kdo bude mít odvahu třeba jen otevřít kostel, či kapličku 29. května 2026, může se přihlásit na [nockostelu.cz](https://www.nockostelu.cz), sekce elektronická přihláška a s důvěrou – v případě dotazů – se obrátit na e-mail hadac@bcb.cz, nebo na tel. 731 402 857.

S díky

Štěpán Hadač,
koordinátor Noci kostelů v českobudějovické diecézi

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 2. 4.** 10:00 Č. Budějovice, katedrála: Misa chrismatis
- 2. 4.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá na památku Večeře Páně
- 3. 4.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: velkopáteční obřady
- 4. 4.** 20:30 Č. Budějovice, katedrála: velikonoční vigilie
- 5. 4.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá (Zmrtvýchvstání Páně)
- 16. 4.** 9:30 Č. Budějovice, biskupství: kněžská rada a vikáři
- 17. 4.** Sousedovice: žehnání Domova klidného stáří sv. Anny
- 21. 4.** 9:00 Č. Budějovice, biskupství: kněžský den
- 25. 4.** 11:00 Praha, katedrála: intronizace pražského arcibiskupa
- 27.–29. 4.** Erlebachova bouda: zasedání ČBK
 - 2. 5.** 14:00 Modřice, kostel sv. Gotharda: poutní mše sv.
 - 16. 5.** 10:30 Nepomuk: poutní mše sv.
 - 19. 5.** 9:00 Železná Ruda: vikariátní konference
 - 21. 5.** 18:00 Písek: mše svatá a procesí
 - 24. 5.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše sv. s udělováním svátosti biřmování
 - 25. 5.** 14:30 Praha: Komise pro laiky a hnutí ČBK
 - 26. 5.** 9:00 Katovice: vikariátní konference
 - 28. 5.** 10:00 Praha: ekonomicko-právní komise ČBK

Změna vyhrazena

Pouť do rodiště blah. Bedřicha Bachsteina

Jindřichohradečtí i přespolní poutníci putovali v sobotu 14. února už po jedenácté do Horní Pěny, rodiště blahoslaveného Bedřicha Bachsteina, františkána, který byl spolu s dalšími třinácti spolubratry zavražděn 15. února 1611 v klášteře Panny Marie Sněžné v Praze.

Na pěší šestikilometrovou pouť od klášterního kostela v Jindřichově Hradci se letos vydalo dvacet poutníků a další se přidali cestou. Modlitby vedl jindřichohradecký farní vikář R. D. Miroslav Štrunc. S krátkou zastávkou v kostele Nejsvětějšího srdce Páně v Dolní Pěně trvala cesta dvě hodiny.

Slavnou mši svatou v zaplněném kostele svatého Michaela v Horní Pěně slavil jindřichohradecký probošt a duchovní správce farnosti Horní Pěna R. D. Ivo Prokop. „*Událost, kterou si dnes připomínáme a která se odehrála 15. února 1611, měla své počátky o dvě staletí dříve,*“ uvedl svou homilii Pater Prokop a navázal „*zbožným dějepisem*“, v němž poutavě popsal jejich průběh. Hovořil **o světlých dobách zbožnosti v Čechách** kolem roku 1380, kdy se k nám z Nizozemí rozšířilo hnutí **Devotio moderna i veliká úcta k Nejsvětější svátosti oltářní. O následné době plné násilí a destrukce**, kam patří husitské války. O konci šestnáctého století, kdy začali přicházet řeholníci a vzdělanci a **společnost se duchovně probouzela**. Probudilo se však i zlo a na povrch vyplavaly staré a hrozné nesváry.

„*Když přišli roku 1603 do opuštěného kláštera u Panny Marie Sněžné v Praze **zbožní a chudí františkáni**, dočkali se podpory při obnově trosek kláštera a vděčnosti za modlitby a charitu, kterou pomáhali, ale zakusili od počátku i nejsprostší pomluvy, výsměch a útoky,*“ popisuje inkriminovanou dobu otec Ivo Prokop. „*Nepřátelé viděli, že se dílo františkánů daří, a pomalu si získávají srdce obyčejných lidí i šlechty a rozhodli se to překazit. Využili vpádu pasovského vojska do Prahy v únoru 1611. Rozšířili dezinformaci, že františkáni ukrývají v klášteře pasovské, a zorganizovali masakr. Řeholníky systematicky vyvraždili, klášter vyjedli, vypili veškeré víno, odnesli cokoli, co mělo jakoukoli hodnotu. Povražděné františkány obrali i o hábity a nechali na hromadě nahé a nepohřbené. Až když se situace ve městě trochu stabilizovala, nechala je jedna šlechtična narychlo pohřbít. Zabití řeholníci začali být ctěni jako mučedníci, klášter začal vzkvétat a dodnes velice dobře a požehnaně funguje.*“

Jaký má celá ta doba přínos pro současnost? Probošt Ivo Prokop odpovídá: „*Povzbuzuje nás **k opravdovosti ve víře a ke službě bližním. A současně je i varováním před radikalismem a netrpělivostí. Rozdělení, vzájemné podezírání, odsuzování a nadávky jsou bolestí i dnešní církve, i dnešní společnosti.***“

Naštěstí pokojný augustinián, papež Lev nám ukazuje, jak to vše překonat:

- **víc mlčet než křičet**
- **víc naslouchat než mluvit**
- **nereagovat na každou myšlenku, s níž nesouhlasím**
- **mluvit spíš o osobních zkušenostech než o názorech ostatních**

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

- **odlišit nesouhlas s názorem od nenávisti k tomu, kdo ho vyjadřuje**
- **a především se před mluvením modlit a prosit Ducha svatého o radu a o vlídnost, o úctu i k tomu, kdo mě hrozně štve a podle mého názoru je úplně mimo.**

Františkáni v Praze byli většinou cizinci. Museli se učit obtížně jazyk, a tudíž nemohli diskutovat, argumentovat, přesvědčovat, hádat se. Ale mohli hned začít konat dobré skutky. Pečovali o sirotky, zajišťovali jídlo chudým, ujímali se nemocných, modlili se za všechny. **Tak i my můžeme daleko více vykonat svým soucitem a velkorysostí v jednání než dlouhými úvahami a ostrovtipnými rozbory situace církve.** Můžeme se přiblížit do Božího království a pomoci tam i druhým, jako to dělali i naši mučedníci a jak je to úkolem církve v celém světě.

V závěru své promluvy vybídl duchovní správce farnosti Horní Pěna P. Ivo Prokop přítomné k přečtení knihy „**Následování Krista**“, která je krásným plodem onoho nizozemského hnutí *Devotio moderna* a už více jak pět set let provází křesťany a pomáhá jim dobrým způsobem žít. „*Jistě nám pomůže, abychom byli pokojnější, klidnější, abychom víc důvěřovali a všechno konali z lásky. Amen.*“

Blahoslavení františkánští mučedníci, orodujte za nás zejména v tomto Roce svatého Františka!

Text a foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Setkání varhaníků v Českých Budějovicích

V sobotu 21. února 2026 se v Českých Budějovicích setkali varhaníci českobudějovické diecéze. To, co začalo z iniciativy muzikoložky Markéty Valíkové jako setkání varhaníků českokrumlovského vikariátu, se po sedmi ročnících rozrostlo do nebývalých rozměrů.

Letos přijalo pozvání na varhanické setkání 33 varhaníků, kteří slouží ve farnostech Zlatá Koruna, Černívsko u Blatné, Soběnov, Besednice, Záboří u Blatné, Prachatice, Klášter – Nová Bystřice, Husinec, České Budějovice – katedrála sv. Mikuláše a Nejsvětější Srdce Páně, Křemže, Střížov, Štěpánovice u Lišova, Nové Hodějovice, Boršov nad Vltavou, Větřín, Hluboká nad Vltavou, Lažišťe, Volyně, Kaplice, Malonty, Rychnov, Dolní Dvořiště, Benešov, Vacov, Dobruška, Omlenička, Dubné u Českých Budějovic, Velešín a Kájov.

Úvodní mši svatou v katedrále sv. Mikuláše slavil pro přítomné varhaníky a za ně a jejich službu P. Jan Mikeš a doprovodila ji MgA. Ludmila Dvořáková. Ve své homilii hovořil P. Mikeš nejen o základním povolání k životu a k víře, ale i o povolání k varhanické službě, která má činit liturgii krásnou, podobnou nebeské liturgii. V závěru P. Mikeš řekl: „*Kostel má loď a mně to připadá příznačné. My, kněží, jsme na přídi, v presbytáři, a vy, varhaníci, jste většinou na zádi, na kůru. A společně na té lodi plujeme do Božího království. Směřujeme jedním směrem, táhneme za jeden provaz, jdeme za Kristem.*“

Po mši svaté představila paní Dvořáková katedrální varhany a přítomní měli možnost krátce si na ně zahrát. Následné setkání spojené s přednáškou, s občerstvením a sdílením se uskutečnilo v prostorách Pastoračního střediska Biskupství českobudějovického.

Přednášku zkušené pedagožky a zlínské rodačky Ludmily Dvořákové na téma Liturgická hudba a notové materiály pro začátečníky a pokročilé doplnily praktické ukázky doprovodu i video o P. Josefu Olejníkově. „*Jsem za setkání moc ráda. Jelikož varhaník je osamělé povolání, jsem vděčná, že se zde mohu setkat s dalšími kolegy. Oceňuji též možnost poznat nové varhany a prakticky i duchovně zase o kousek povyrůst ve svém povolání,*“ svěřila se jedna z účastnic.

Děkujeme všem zúčastněným za příjemné odpoledne a za podporu děkujeme farnosti u sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích i Pastoračnímu středisku Biskupství českobudějovického. Svatá Cecílie, oroduj za nás!

Text a foto: Stanislava Vitoňová, Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová, Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová, Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová, Člověk a víra

I letos je velký zájem o církevní školství

Na biskupském gymnáziu, církevní základní škole i na církevní základní umělecké škole v Českých Budějovicích vrcholí přípravy na nový školní rok.

Před několika dny byl ukončen příjem přihlášek od předškoláků a také žáků pátých, sedmých a devátých tříd základních škol. I letos se potvrdil mimořádný zájem o vzdělávání v našich církevních školách.

Velkému zájmu se již tradičně těší Církevní základní škola Rudolfovská. Na 70 míst pro budoucí prvňáčky se přihlásilo 103 dětí, škola proto musela přistoupit k losování, aby byl výběr nových žáků spravedlivý.

Ke studiu na Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna jsme letos obdrželi celkem 638 přihlášek. Největší počet uchazečů tradičně směřuje do osmiletého studia – přihlásilo se 190 žáků, ale přijato může být jen 30 nových studentů. Na šestileté studium máme 218 přihlášek do tří menších otevřených tříd a na čtyřletý cyklus s celkovou kapacitou 72 studentů (tři třídy) dorazilo 230 přihlášek.

Mimořádný ohlas evidujeme i u církevní základní umělecké školy. Vzhledem k rostoucímu počtu mladých hudebníků jsme požádali Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR o navýšení kapacity, abychom mohli umožnit rozvoj nadání co největšímu počtu dětí.

Počet přihlášek sám o sobě samozřejmě není jediným měřítkem kvality. Dlouhodobá přízeň žáků a jejich rodičů je však pro nás jasným potvrzením, že naše školy patří mezi vyhledávané a respektované vzdělávací instituce v regionu a že svou práci vykonáváme s odpovědností a dobrými výsledky.

*Ing. Martin Maršík, Ph.D.,
ředitel Biskupského gymnázia J. N. Neumanna,
církevní základní školy a základní umělecké školy Č. Budějovice*

Personalia

A/ Životní jubilea:

Jaroslav FILIP, trvalý jáhen

oslaví 3. 4. 2026 své **osmdesáté třetí narozeniny**.

R. D. Ing. Mgr. Pavel NĚMEC, DiS.

oslaví 5. 4. 2026 své **čtyřicáté páté narozeniny**.

R. D. Mgr. Milan PÍŠA

oslaví 6. 4. 2026 své **osmdesáté čtvrté narozeniny**.

Bc. Josef KOŠATKA, trvalý jáhen

oslaví 8. 4. 2026 své **sedmdesáté osmé narozeniny**.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

Informace:

- registrace od 9:00 u kostela
- od 10:00 mše svatá v kostele
- program pro každého od 11:30-16:00
- více informací na webu: prolidi.online

V programu:

- 5x krátká katecheze s aktivitou
- misijní workshopy podle kontinentů
- divadlo Studna

Diecézní pouť dětí do Třeboně 2026

Zažij víru hravě a objevuj svět!

Zveme všechny děti na nezapomenutelnou Diecézní pouť, která se uskuteční v krásné Třeboně v sobotu 25. dubna 2026! Čeká nás den plný dobrodružství, poznání a radosti z víry.

Připravili jsme pro vás bohatý program, kde nebudete ani na chvíli stát na místě! Po slavnostní Mši svaté se rozdělíme do malých skupinek podle kontinentů a vydáme se na cestu za poznáním pěti klíčových momentů naší víry. Projdeme se od záhad prázdného hrobu přes symboliku křtu u kašny až po společné agapé – bratrskou hostinu.

Odpoledne nás čekají interaktivní misijní workshopy, kde procestujeme různé kouty světa a objevíme, jak se víra prožívá na jiných kontinentech. Celý den pak zakončíme společným divadelním představením plným překvapení a slavnostním ukončením.

Nenechte si ujít jedinečnou příležitost prožít víru novým a zábavným způsobem v komunitě vrstevníků!

Těšíme se na vás v Třeboně!

P. Rafael Kaca

DŮLEŽITÉ INFORMACE

Registrace: od 9:00 u kostela (zde proběhne rozdělení do skupinek).

Oběd: je pro všechny zajištěn.

Větší skupiny: Skupinky nad 10 dětí prosíme nahlásit předem na e-mail: pastorace@bcb.cz.

Doprava: Pokud plánujete přijet autobusem, ozvěte se nám prosím na e-mail: pastorace@bcb.cz.

S sebou doporučujeme: pití, karimatku (budete ji potřebovat během divadelního představení) a dobrou náladu!

Sledujte nás na Instagramu, Facebooku a webu.